

Associació amb Europa: del respecte i la dignitat

Mònaco és un país considerat d'alt risc per la UE

JAUME

BARTUMEU
CASSANY

Excap de Govern

Mai no és inútil mirar pel retrovisor per intentar entendre la natura dels bloqueigs polítics que amenacen de paralytzar el país en el moment en el qual l'evolució de la situació internacional, combinada amb la degradació dels comptes públics, fan necessàries opcions que estructurin i alhora consolidin una evolució positiva d'Andorra.

El que constatem és inquietant. Un any i mig després que, el desembre del 2023, s'acabessin a Brussel·les les negociacions de l'acord d'associació, Andorra encara no disposa d'una versió definitiva del text. A l'edifici Berlaymont, la Comissió Europea, i a l'edifici Administratiu, la secretaria d'Estat per les relacions amb Europa segueixen fent revisions ortogràfiques, corregint punts, comes i anagrames, i esperant, encara, alguna traducció.

En aquest any i mig el Consell Europeu tampoc no ha pogut, o volgut, decidir d'una vegada si l'acord negociat ha de rebre el caràcter de mixt o si, al contrari, no cal atribuir-li aquesta qualificació. El servei jurídic del Consell Europeu (que reuneix els caps d'Estat i de Govern dels països membres de la Unió Europea) es mou dins una ambigüitat calculada i diu que tant pot ser mixt com no ser-ho.

I, a més, no ho deixa establert en cap nota o informe escrit i signat. Ho diu verbalment i prou.

Mentrestant, a casa nostra la majoria que al Consell General dona suport al Govern funciona al ralenti a l'hora de mullar-se en defensa del projecte estratègic d'associació amb la Unió Europea.

En aquest context, les setmanes van passant i el clan antieuropeu segueix pronosticant les set plaques d'Egipte en cas d'adopció d'un acord d'associació que ben pocs han

llegit. Aquesta matussera manera d'intentar esporuguir la ciutadania i l'empresariat és el tret característic de la campanya negativa.

No es vol debat, es tracta d'oposar-se i prou, fent por amb la pèrdua de seguretat i sobirania, amb el risc per al país que s'alimenta un moment històric de dubte sobre la relació –no pas sobre el contingut– que Andorra ha de mantenir amb la Unió Europea.

Estem vivint uns temps de devastació cultural, intel·lectual i política. Hi ha en la plaça pública andorranina una invasió de mediocritat inconscient exercida amb prepotència. Des de la superioritat dels que es creuen cridats a grans destins, rebem cada dia propostes inconsistentes, proclames sense arguments, diatribes ferotgement gratuïtes i perverses alhora.

Ho acabem de veure després que la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis hagi fet públic el 3 de juny el seu informe de conjuntura sobre l'acord d'associació amb la Unió Europea.

L'enquesta que ha fet la Cambra a 862 empreses andorranes ens diu que un 42,6% no creu que l'acord aportí cap benefici a la seva activitat i un 31,6% declara que encara no tenen prou coneixements per opinar amb criteri sobre aquesta qüestió. Posant, com de costum, el turbo, és a dir a correuita, el notari Joan Carles Rodríguez Miñana ha fet unes declaracions a l'Ara.ad en què afirma que l'acord d'associació

entre Andorra i la Unió Europea "està irremissiblement mort" i, segons hem pogut llegir, reclama que s'hi posi un punt final "amb respecte i dignitat".

Estic convençut que el debat a l'entorn dels avantatges i els inconvenients que comportarà al nostre país una associació amb Europa no es pot fer amb sarcasmes de hooligans de partit de futbol ni amb ironies de dubtosa qualitat.

Entossudits a proclamar com a dogma de fe les mitges veritats que articulen el seu discurs, els portaveus del clan antieuropeu em fan recordar un proverbi de la tradició hebrea que diu el següent: "Amb una mentida acostumen a anar molt lluny, però sense esperances de tornar".

A l'hora de promoure una oposició frontal a l'acord d'associació amb la Unió Europea, a Andorra es menteix políticament amb regularitat.

Més enllà dels escarafalls de l'histronisme opositor, aquestes mentides polítiques són un corrosiu poderós de la confiança i van deixant òxid en les relacions de la ciutadania amb les institucions.

Amb respecte i dignitat, hem de dir a aquests abrandats opositors que cal tractar una qüestió d'estat com aquesta amb més rigor i, també, seriosament.

Vull fer referència a una qüestió que els antieuropeus estan tergiversant contínuament: la pretesa habilitat negociadora de Mònaco.

En una nota de premsa del 25 d'abril del 2025, Concòrdia va demanar que aprofitant "l'ocasió" que França plantejava "que s'apliqui la naturalesa mixta a l'acord d'associació", s'havia de "... fer el mateix moviment que va emprendre Mònaco el setembre del 2023", és a dir, deia Concòrdia, que "se suspenguin les negociacions de l'acord d'associació".

En la mateixa línia, el notari Rodríguez Miñana criticava, a l'Ara.ad del 7 de juny del 2025, que Andorra no hagi replantejat l'acord com va fer Mònaco: "Mònaco va saber

aturar-se i ara és considerat partner privilegiat".

Ni els uns ni l'altre no saben pas del que parlen: Andorra no pot pas suspendre ni tampoc replantejar la negociació de l'acord per la senzilla raó que la negociació es va acabar i enllestir el 7 de desembre del 2023.

La sortida de Mònaco de les negociacions, quan encara no s'havien enllestit ni s'havia encarat el protocol financer, tingué el seu origen en la problemàtica adequació del sistema financer monegasque a les exigències de l'homologació europea.

Precisament per això, França va aconsellar fermament a Mònaco, l'estiu del 2023, que es retirés de les negociacions. Calia doncs un enorme desconeixement de la qüestió per afirmar, el 7 de juny del 2025, que Mònaco és "partner privilegiat" i trobar-se el dia 10 de juny –tres dies després– que la Unió Europea ha actualitzat la llista de països d'alt risc per reforçar la lluita internacional contra la delinqüència financera, i hi ha posat Mònaco.

La llista que ha actualitzat la Comissió Europea té en compte el treball del Grup d'Acció Financera Internacional (GAFI), i en especial la seva llista de "jurisdiccions sotmeses a un major seguiment", en què Mònaco ja era fa mesos. Volem pensar que ni Concòrdia ni el notari Rodríguez Miñana ho sabien.

En aquest context sobta també que l'anònim redactor de "La Taula d'El Periòdic" insistís encara, el dimecres 11 de juny del 2025, que els negociadors de Mònaco van veure venir la situació "... i té sentit que pactessin una suspensió de les negociacions".

La realitat és ben distinta: van haver de marxar abans que els possessin a la llista de països d'alt risc. Una llista de la qual Andorra ja va sortir, fent el que calia, l'any 2010 i adoptant posteriorment, a partir del 2011, la normativa financera europea amb la signatura de l'acord monetari amb la Unió Europea.

Per a les empreses andorranes seria letal voler convertir el nostre país en un Mònaco dels Pirineus.